

Ens ha arribat

Examen telefònic

Els especialistes en criptologia del Centro Nacional de Inteligencia estan examinant els telèfons de Mariano Rajoy i del rei Joan Carles per esbrinar si han estat objecte d'espionatge.

Any Salvador Espriu

El meu amic va ser simultàniament assassinat pels dos bàndols en pugna.

Són faves comptades

Martí Gironell

Privilegis

Un privilegi, etimològicament llei privada, és, per oposició a la llei general, una forma jurídica que consisteix a donar un tractament d'excepció, beneficiós a una o diverses persones, respecte de les lleis comunes a la resta. És a dir, gaudir de certs privilegis vol dir que tens una sèrie d'avantatges, excepcionals, que se't concedeixen per ser qui ets i que t'alliberen de certes càrregues i t'atorguen una colla d'exempcions. El que passa és que sovint aquests privilegis, aquests miraments, sempre solen afavorir els mateixos: justament aquells sectors que han creat, perquè poden fer-ho, els privilegis. I sovint el que són privilegis per a alguns, minoria, són greuges per a d'altres, majoria.

Antigament, els estaments privilegiats eren la noblesa i el clero. Basaven els seus privilegis en funció dels seus interessos i

Els privilegis actualment encara es fan més escandalosament obscens

es dividien el poder entre els que podien intercedir per la salvació o la condemnació eterna i els que vetllaven per la protecció d'un sistema que els perpetuava en aquest estatus. Eren dos i va rebre el tercer. Mentrestant, el poble havia de treballar per mantenir-se ell i a nobles i eclesiàstics. Més endavant van venir les revoltes populars contra les justícies divina i civil. Els explico això perquè els privilegis es mantenen i els protagonitzen els mateixos: la noblesa –polítics i banquers malgrat que els seus comportaments com ja hem vist són ben poc nobles– i el clero.

En una època de crisi, econòmica i de valors, els privilegis encara es fan més escandalosament obscens. Veiem-ne uns exemples que a més s'han ventilat amb un parell de piulades. Que una comunitat abaixi impostos unilateralment i es permeti, no hi ha dret. Que un banc es vanti que els seus beneficis creixin un 164% però que no obri l'aixeta per donar crèdit privilegiat a un sector i en damnifica una gran majoria. I ningú no hi fa res. Que un arquebisbe es preguntin per què s'ha de tornar a demanar perdó quan no ha quedat mai clara la voluntat d'assumir-lo, també els retrata. Tenen el privilegi, per no dir la barra, de demanar-ho als altres però no prediquen amb l'exemple. Els uns pels altres es tapen les vergonyes i es mantenen els privilegis.

Les cares de la notícia

MINISTRE D'AFERS ESTRANGERS

José M. García Margallo

Obsessió exterior

L'obsessió del govern espanyol en general i de García-Margallo en particular és demostrar que la independència de Catalunya és "pura il·lusió". I això implica fer que els que, al seu dia, van dir que una Catalunya independent seguint els tràmits legals seria homologable se'n desdiguin. Com el primer ministre lituà.

MINISTRE D'HISENDA

Cristóbal Montoro

Ara, les pensions

El govern espanyol utilitza i utilitzarà totes les armes brutes per generar por per mirar d'aturar la independència de Catalunya. Com que no hi ha arguments, la por. Ara, les pensions. Remarca que l'Estat ajuda a pagar les de Catalunya. Sí, amb els diners que primer ha pagat Catalunya. Amb escriu.

MINISTRE D'EDUCACIÓ

José Ignacio Wert

La llei ha de ser retirada

Com que el ministre d'Educació veu que l'oposició a la seva llei no és cosa només dels catalans, sinó d'altres territoris, ara s'ofereix a esglaonar el calendari –tot i que la llei entraria en vigor igual– i a aclarir com se'n finançarà l'aplicació. El que ha de fer el ministre és retirar la llei i demanar perdó.

PRESIDENT DE DAMM

Demetrio Carceller

Una bona operació

Després del fiasco de Nueva Rumasa, el futur de Cacaolat, una empresa rendible i amb projecció, va quedar en la corda fluixa. Damm, finalment, se'n va fer càrrec. I no només això: la companyia ha fet una ferma aposta per un producte genuí i amb molt bona projecció social.

Vuits i nous Llibreria

Manuel Cuyàs

Ara s'ha de llegir John Fante, un autor nord-americà amb directes orígens paternals a Itàlia que va morir el 1983, i que en vida va ser eclipsat per Hemingway, Steinbeck, Dos Passos, etcètera. Tot-hom parla de John Fante, l'editorial 1984 li acaba de traduir dos títols –*Plens de vida* i *La germandat del ràim*–, i dijous vaig anar a la llibreria Dòria a comprar-me'n un. Mira quina casualitat: havien retirat les taules expositores, havien situat unes cadires al seu lloc i en aquell moment començava una sessió dedicada a John Fante a càrrec del seu editor en català i la Marina Espasa. M'hi vaig quedar, és clar. Quan els presentadors van

acabar de ponderar les bondats literàries de l'autor –un autor que més que pel "realisme brut" jo el crec influït pel surrealisme o per la *screwball comedy* que als anys trenta i quaranta van ser tan vigorosos als Estats Units–, un jove del públic va prendre la paraula. En un català perfecte va explicar que era italià. Coneixia l'obra de Fante i coneixia també el poble d'Itàlia on els pares de l'escriptor havien nascut i d'on havien emigrat cap a Amèrica. Va fer una descripció detallada del poble, amb el seu únic carrer i les cases, i ens va explicar l'efecte desastrós que li va causar a Fante fill un dia que va anar a Itàlia a la recerca de les arrels familiars. L'editor, la

ANTHONY GARNER

ANT 2013

dat notablement enriquit. Quinze dies abans, a la mateixa llibreria, s'havia presentat la traducció que Narcís Comadira ha fet del *Càntic dels càntics de Salomó* a partir de l'original hebreu. Ja els en vaig parlar en un article. El que no els vaig dir llavors és que en aquella ocasió hi havia entre el públic una dona que es va identificar dient que sabia l'hebreu i que va comentar amb Comadira alguns detalls de la traducció. És per això que el dia de John Fante vaig preguntar a la Núria, la mestressa de la Dòria, si era ella qui situava aquests erudits entre els assistents per accentuar el valor de les presentacions. Em va dir evidentment que no, però va ser un no que volia dir que a les llibreries, fins i tot a les que com la Dòria fa molt poc que han obert, poden passar coses fantàstiques com aquelles i com les que encara no sabem.

Marina Espasa i tots els del públic ens el vam escoltar, el jove, amb molt interès, pensant que amb la seva presència l'acte havia que-